

[Jørgen Jørgensen.]

teresse derved, at statsministeren har erklæret, at ministeriet ikke vil kunne tage ansvaret for ledelsen af landets politik, såfremt en sådan lovgivning ikke gennemføres. Jeg er enig med statsministeren i, at ingen regering under de nuværende forhold kan undvære en lovgivning af denne karakter, og det standpunkt har da også så godt som hele rigsdagen hidtil stået på.

Nu hørte jeg den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Møller, sige, at selvom man fra konservativ side sagligt er enig med regeringen og sagligt kunne blive enig om denne lovs forlængelse, så måtte man ikke regne med, at det betød, at de konservative, når man kom til afgørelsen her på rigsdagen, alligevel ville stemme for loven; det måtte afhænge af, om de forhåndenværende politiske forhold opfordrede dertil; de konservative ville holde sig rede til at benytte spørgsmålet om denne lovs vedtagelse i det taktisk-politiske spil. Det ærede medlem har jo hele valgprogrammet i orden, læste det op her igen, for at ingen skulle glemme det. Der var jo i det hele taget under hele det ærede medlems udredning en virkelig kampånd at spore. Jeg vil imidlertid tro, det måske ville være noget vanskeligt for konservative kredse, måske navnlig for erhvervs-kredse her i landet, at forstå det standpunkt, at et politisk parti erkender nødvendigheden af at gennemføre en lovgivning, som er afgørende for dansk erhvervsliv og dansk produktion, men ikke vil være med til at gennemføre den af taktiske hensyn, af hensyn til dets førerstilling som opposition, af hensyn til de øvrige oppositionspartiets stilling. Man vil holde sig en bagdør åben, idet man erklærer, at når forslaget skal vedtages, vil man formentlig stemme imod, hvis det kan fremme det formål, man i den givne situation mener tjener ens partipolitiske interesser.

Jeg ved ikke, hvor længe denne kampånd holder hos de konservative. Jeg har ved anden lejlighed haft en følelse af, at man også nærer en vis frygt for isolation, og når det ærede medlem antyder, at de tre partier, der gennemførte devalueringen, også måtte tage ansvaret for den politik, der skulle føres, er jeg forsåvidt enig med det ærede medlem. Vi kan i så fald også undvære det ærede medlem og hans parti, de er ikke nødvendige; så

kan kampmodet vedvarende holde hos det ærede medlem, er det muligt, at han kan opnå den isolation, som i så fald vil blive resultatet. Men var det nu ikke mere nyttigt, om man samlede sig om at gennemføre det, som også det ærede medlem anser for at være det sagligt rigtige, og så holdt inde med de taktiske manøvrer? Mon ikke disse har haft deres tid, og deres tilstrækkelige tid, siden denne rigsdagssamling begyndte?

Regeringen foreslår den gældende vareforsyningslov forlænget uændret, og regeringen har bag dette forslag en så godt som enstemmig kommissionsbetænkning, hvor så godt som alle erhvervsrepræsentanter har givet tilslutning til lovforslaget. At der foreligger en sådan kommissionsbetænkning, hvortil alle erhvervene praktisk talt har givet tilslutning, kan naturligvis ikke binde rigsdagen, og det kan naturligvis ikke være sådan, at regeringen kun kan acceptere loven, hvis den gennemføres nøjagtigt, som den er forelagt. Men det, regeringen har krav på, er, at dette lovforslag behandles fuldkomment sagligt, og at man ikke nægter denne regering en lovgivning, som man må erkende er en nødvendighed, såfremt et andet politisk parti havde ledelsen.

Såvidt jeg kan bedømme forholdene, er der ikke vedrørende selve vareforsyningsloven så store principielle modsætninger, at enighed ikke skulle kunne opnås. Vi er alle tilhængere af at løse de snærende bånd i samhandelen så hurtigt, det er muligt og forsvarligt, men alle er sikkert også enige om, at Danmarks økonomiske stilling ikke er en sådan, at vi — uden hensyn til, hvordan andre lande indenfor Marshalllandene stiller sig — på nuværende tidspunkt kan undvære det instrument i forhandlingen, som vareforsyningsloven er.

Jeg kan da tilsige det radikale venstres støtte til ministerens bestræbelser for at få dette lovforslag gennemført. Vi vil i udvalget yde vor bistand til, at man kan opnå et positivt og sagligt forsvarligt resultat.

Aksel Larsen: Hvis devalueringen havde fået de udmærkede følger, eller hvis man troede, den ville få de udmærkede følger, som man udmalede for befolkningen i de første dage, efter at beslutningen om kronens-skæringen var taget, kan man nok blive enig om, at så ville vi ikke have brug for